

Божури

Садржај

Предговор	1
Увод	2-3
Софка-Лик из романа “ Нечиста крв ” – Бора Станковић	4-7
Томча- Лик из романа “ Нечиста крв ” – Бора Станковић	4-7
Слепац	10-11
Антигона	12
Ана Карењина	13
Скелиг	14-15
Мода	16-17
Рекли су	18-19
Афоризмом до истине	20-21
Кутак за призренско-тимочки тренутак	22-23
Истински живимо докле год нам живи језик	24-25
Речи које су накратко поново оживеле у мом тексту	26-27
Веровали или не....	28-29
ЛОГИЧКЕ ЗАГОНЕТКЕ - Математички и логички проблеми	30-31
Димка-ВИДЕО ЛИНК	32

Предговор

Дигитални часопис „Божури“ носи школску причу наше Гимназије. Часопис је надахнут радовима ученика уз менторско учешће наставника који су и координатори овог тима.

Ауторски тим у саставу:

- Марија Марковић Митић (наставник енглеског језика) координатор тима,
- Соња Симић Јовановић (педагог школе) сарадник координатора,
- Зоран Марковић (наставник социологије) сарадник координатора,
- Негован Филиповић (наставник информатике и рачунарства) техничка подршка,
- Маја Арсић (наставник математике) техничка подршка.

Помоћ у раду Ауторског тима дали су и наставници ментори, и то:

- Милена Трајковић(наставник српског језика и књижевности)- ментор ученичких радова
- Тања Арсић (наставник руског језика)- ментор ученичких радова

Дигитални тим ученика чине:

Ученици 1. разреда

- Бојана Миљковић – ментор Марија Марковић Митић
- Весељ Салији– ментор Марија Марковић Митић
- Вукашин Јордановић– ментор Марија Марковић Митић
- Јована Пешић– ментор Марија Марковић Митић
- Јована Арсић– ментор Марија Марковић Митић
- Милица Савић- ментор Тања Арсић
- Марија Стоилковић– ментор Марија Марковић Митић
- Мила Максимовић– ментор Милена Трајковић
- Тијана Крстић- ментор Милена Трајковић
- Тамара Крстић- ментор Милена Трајковић

Ученици 3. разреда

- Александра Цветковић- ментор Милена Трајковић
- Анђела Димић- ментор Милена Трајковић
- Анђела Томић- ментор Милена Трајковић
- Валентина Петковић- ментор Милена Трајковић
- Јелена Митић- ментор Милена Трајковић
- Марко Милошевић- ментор Милена Трајковић
- Марко Филиповић- ментор Милена Трајковић
- Милијана Вучковић- ментор Милена Трајковић
- Мирјана Вучковић- ментор Милена Трајковић
- Милица Реџепа- ментор Соња Симић Јовановић

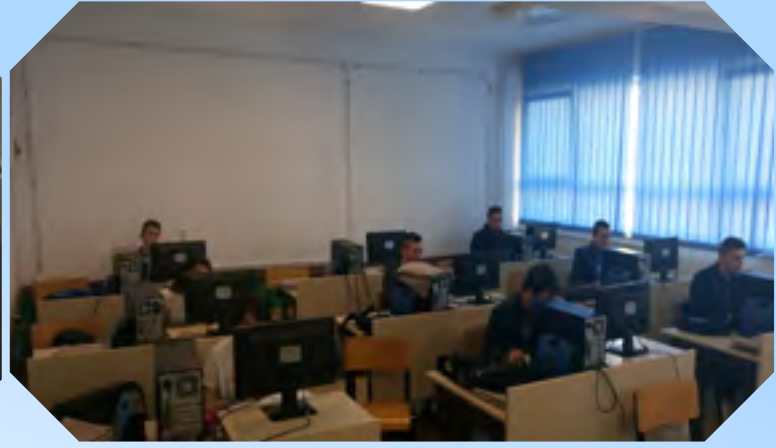
Ученици 4. разреда

- Милица Пешић- ментор Тања Арсић

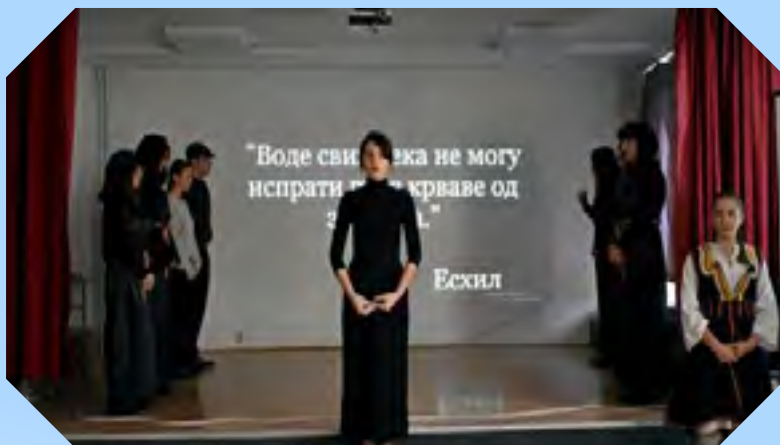
Гимназија

Косовска Каменица

Гимназија у Косовској Каменици ће овог маја прославити 56 година постојања и успешног рада. Ова фраза, толико пута искоришћена, у случају каменичке Гимназије има пуно оправдање. Под сталним притиском: измењених друштвених околности, локалне политике која покушава да избалансира реалне потребе грађана Косовског поморавља и највише државне интересе и циљеве, као и конкурентских стручних школа ова средњешколска установа завидног реномеа покушава да пронађе и учврсти своје место под сунцем. Од пре пар година знатно подмлађен наставни кадар чини све да увођењем нових метода и

наставних средстава, уз садејство информатике осавремени наставни процес и приближи га младима. За разлику од стручних школа које нуде практично знање по принципу “сад, све и одмах”, ми из гимназије кроз јединство теорије и праксе нудимо основу за стицање још више знања, као и за развијене визије којима наше ученике оспособљавамо за живот и даље школовање у широком спектру. Наша одељења у Косовској Каменици и Великом Ропотову суочена су са бројним проблемима практичне природе: недостају савремена наставна средства, нема ни довољно кабинета, паметних табли, рачунара најновије генерације, али ниједан проблем за нас није

нерешив, напротив! Са сваким постајемо жилавији, јачи, чвршћи, јер трагајући за решењима форсирамо креативност, идеју, мисао до саме реализације. Константни проблем који годинама оптерећује нашу школу је повезан са превозом ученика. Из удаљених села није једноставно организовати безбедан долазак ђака, нарочито у зимским условима, што узрокује велики број изостанака са наставе, понекад и изгубљених часова које је због недостатка слободних термина и учионица тешко надокнадити. Упркос свему, наши ученици су током пола века постојања гимназије бележили значајне успехе на школским такмичењима свих нивоа. У свакој

генерацији имали смо ученике за пример, одличне, са свим петицама и са примерним понашањем. Звање “Ученика генерације” освајали су најбољи међу најбољима: у савладавању редовног школског програма и са најбољим резултатима на такмичењима из различитих предмета током све четири године похађања наше школе. Ученици, наставници, као и сви запослени Гимназије стоје и данас под паролом која се, док је нас, никада неће променити: ГИМНАЗИЈО, ИМЕТИ ЈЕ ЗНАЊЕ!

Координатори Гимназије

Ја, Софка, главни лик дела “Нечиста крв” из свог аспекта навешћу на шта воде живота могу да доведу човека.

У времену у ком сам живела углед и част су били далеко изнад било каквих осећања, нарочито, ако су осећања жене била у питању. Иако сам имала услова за леп и лагодан живот, нисам имала оно што сваку жену и мушкарца одржава у животу, а то је љубав. Схватила сам да су моје детињство и моја младост били одговорни за последице у старости. Као девојчица имала сам све што сам пожелела, за разлику од својих другарица и својих вршњака, који су у већој мери живели у бедности и сиромаштву, имала сам и више него довољно. Нисам осећала потребу да будем блиска са било ким, јер сам се осећала узвишеније у односу на све њих. Можда је та себичност и окрутност коју сам поседовала била разлог због ког сам се касније, током живота, осећала проклето. Потребно је време одредити прави разлог мог несрећног живота, али ипак све то потиче од корена из прошлости, где су се гени предака укрстили.

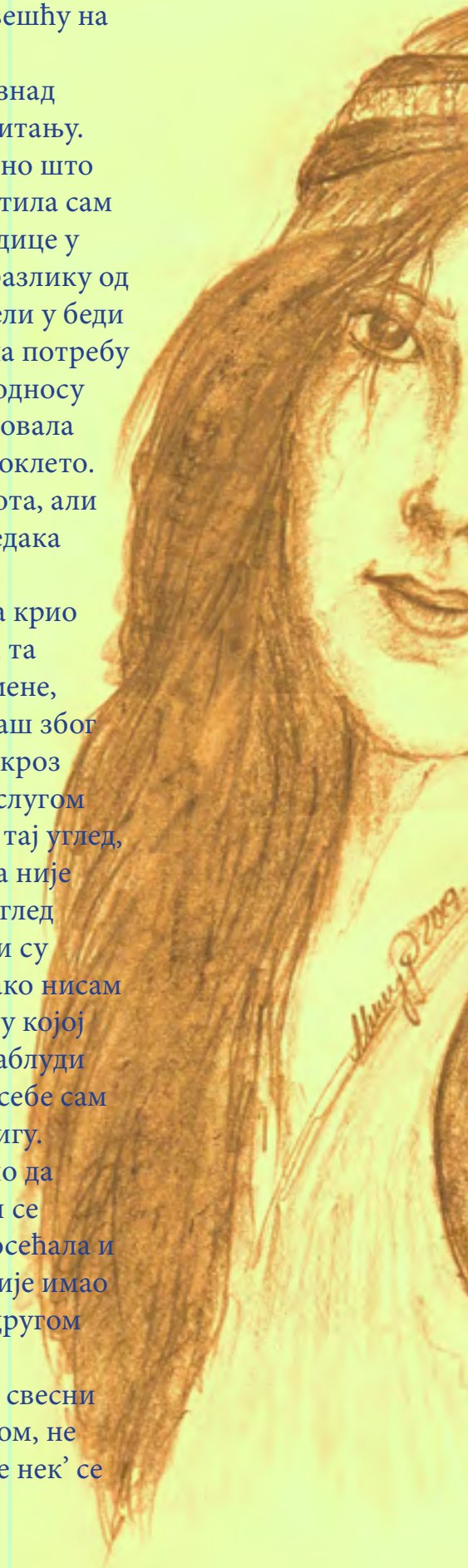
Моја залуђеност узвишеним изгледом који сам поседовала крио је у себи одређену дозу пркоса и заводничку страст. Међутим, та себичност, како да моје тело припада некоме нижег ранга од мене, мрсила је све конце. Нисам ни знала како се истински воли, баш због те материјалне заслепљености крај здравих очију. Патила сам кроз живот и због окружења у коме сам се налазила, а нарочито заслугом свог оца. Био је угледни трговац, а како да његова кћер квари тај углед, ако се уда за сиромаша. Код његовог непромишљеног поступка није било битно да ли је то хипотетички могуће, већ је трговачки углед био доминантан. Проблематика целе породице и предака били су непромишљени поступци и страх од срама пред светом. Никако нисам смела кривити супруга, Томчу, био је дете несвесно ситуације у којој се налази. Његов отац је бринуо и залагао се за то да живи у заблуди све док није умро. Децу сам подизала како сам могла, а поред себе сам имала још једно дете, свог супруга, о коме сам исто водила бригу.

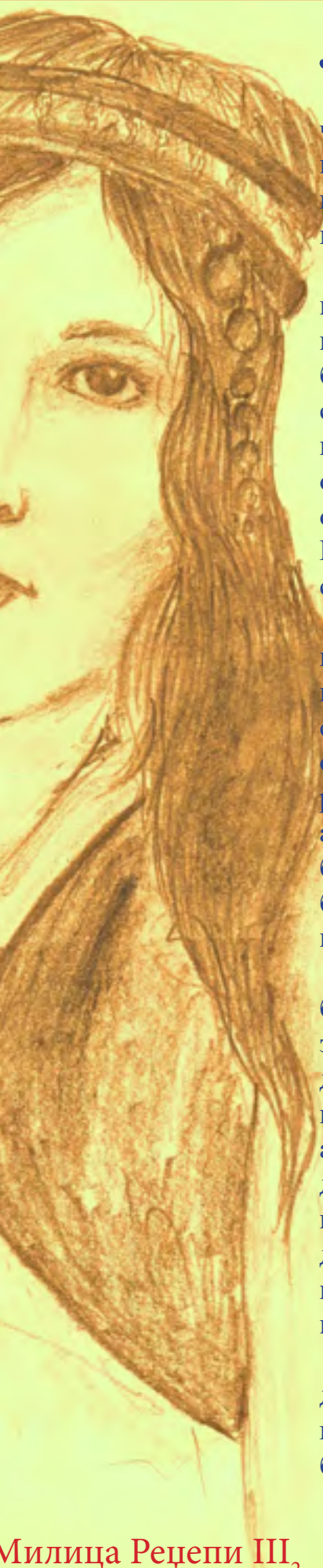
Каже се да живот не пише романе, а ја за мој могу поуздано да тврдим да је већи од Библије са оба завета. Кроз цео живот ми се преплићу сумње, последице и разлози због којих сам се тако осећала и никако да се одговори и нађе адекватно решење. Мој живот није имао ритам као сваки, већ као река којој се усекло корито и тече у другом правцу.

Умереност је врлина које сви треба да се држимо и будемо свесни како да наставимо даље. Када бих свој живот живела још једном, не верујем да би једна ставка била иста, али пошто то није могуће нек’ се други уче на мојим грешкама.

Мирјана Вучковић III₃

Јас, Софка, главниот лик на делото “Нечиста крв” од мојот аспект, ќе укаже на тоа што водата од животот може да му донесе на човекот.

Во време кога живеев репутација и чест беа далеку над сите чувства, особено ако чувствата на една жена беа во прашање. Иако имав услови за убав и удобен живот, јас немав што секоја жена и маж го одржува во животот, а тоа е љубов. Сфатив дека моето детство и мојата младост се одговорни за ефектите на староста.

Како девојче, имав сè што сакав, за разлика од моите пријатели и врсници, кои повеќе живееја во сиромаштија и сиромаштија, имав повеќе од доволно. Не чувствував потреба да бидам близок со никого, бидејќи се чувствував возвишен во споредба со сите нив. Можеби оваа себичност и суровост што ја поседував беше причината што подоцна почувствував, преку мојот живот, проклета. Потребно е време за да се одреди вистинската причина за мојот несреќен живот, но сето тоа доаѓа од корените на минатото, каде што прекрстени гените на предците. Мојот апетит со возвишениот изглед што го поседував беше одредена сума на пркос и заводлива страст.

Сепак, оваа себичност, како што моето тело му припаѓа на некој понизок ранг од мене, ги придушува сите краеве. Јас дури и не знаев како навистина да го сакам, само поради ова материјално слепило во близина на здравите очи. Прошет низ животот и поради околината во која бев, а особено за заслугата на татко ми. Тој беше реномиран трговец и како неговата ќерка ќе ја уништи таа репутација, ако се омажи за сиромашните. Во неговата неразумна постапка, не било важно дали ова е хипотетичко, но комерцијалната репутација била доминантна. Проблемите на целото семејство и предците беа непромислени акции и страв од срам пред светот.

Јас никогаш не требаше да ја обвини мојата сопруга Том, детето било несвесно за ситуацијата во која таа била. Неговиот татко бил загрижен и ветил дека ќе живее во зло додека не умре. Ги подигнав децата колку што можев, и покрај себе, имав друго дете, жена ми, за која исто така се грижев. Се вели дека животот не пишува романи, а за мене, цврсто може да тврдам дека е поголем од Библијата со двете вети. Во текот на мојот живот, моите сомнежи, последиците и причините поради кои се чувствував така и не можам да одговорам и да најдам соодветно решение, се испреплетени со мене. Мојот живот немаше ритам како секој, туку како река која користи корито и течеше во другата насока.

Модерацијата е доблест што сите ние треба да го почитуваме и да бидеме свесни за тоа како да продолжиме. Ако повторно сакам да го живеам својот живот, не верувам дека една ставка ќе биде иста, но бидејќи тоа не е можно, другите учат за моите грешки.

Me e Sofka šerutno like taro delo "Biužo rat" ando moklo aspekt ka sikavav tumen kaj saj e djivdipaskere ljenja te ljegaren e manuše. Ko vakti keda me djivdijum o itibar hem o čast ine but po važna taro bilo save osećanja, naročito ako ko puchi-be ine e djuvljakere hem e manušeskere osećanja. Iako ineman šukar hem šuže uslovija djivdipaske, na ineman okova so svako manuše hem e djuvlja ićero ko djivdipa, a odova tano o mangipa. Shvatindjum da moklo čhavoripe hem mo ternipa ine parinam ko phuripe. Sar tikni čhajori ineman sa so mangljum za razliku ando me amaljina hem me vršnjakija, kola skoro sarine djivdije ki beda hem ko ćoroljipa.

Na osetindjum zaruri te ovav blisko bilo kasar, odoljeske so osetindjum baripa ko ljengoro odnos. Šaj odova sebićnost hem okrutnost so ineman ano mande hem ine razlog zbog kova posle ko djivdipa osetisaljum sar mulikani. Trebel vakti te arakipe ćaćipaskoro razlog mle bibahtale djivdipaske, ama paljem odova počmini ando darxia phuranipaske kaj o genija amare pretkonge ukrstisalje. Mo divanipe uzvišime izgledoja kova ineman garadj ano peste jek doza xoli hem jakhalji strast.

Ama odoja sebićnost, sar mo trupi te pripadnini nekase kova tano talo mande, mrsindja sa me kovće. Nadjandjum ni sar mangelape ćaćipaja, zbog odova materijalno koroljipe uzalo saste jakha. Patindjum ko mo djivdipa hem zbog okruženje kaj živindjum, a naričito zbog mo dad. Ine ugledno trgovco, a sar leskiri čaj te romini odova ugled ako delape ćoroleske. Ko leskoro nepromišleno postupko na ine bitno dal odova hipotetički šaj, već trgovsko ugled ine glavno.

O problemi celona porodicako hem predkongo ine tane nepromišljena postupkija hem dar tari ladjipe uzalo sveto. Nisar na sminijum te ćerav krivo me rome, e Tomča ov ine čhavoro na ine svesno so desini pe. Ljeskoro dad daranlo hem arakljale te djivdini ki zabluda sa dok ov na mulo. E čhaven arakljum sar šajum, a uzalo ljende ineman panda jekh čhavoro, me rome hem olje isto pazindjum. Phenena o djivdipa na pišinel romani, a me mekljese šaj odma te phenav da tano po baro tari Biblija o solduje zavetencar. Kroz celo djivdipa sa maj sumnja, posledice hem razlozija zbog kola osetisaljum adjikhar hem nisar našti te arakhipe ćaćipaskoro rešenje. Mo djivdipa na inolje nisavo ritam sar avera, već sar ljen koja kvaš odvojindjape taro po korito hem akana djala ko aver pravco. Umerenost tani vrlina koja trebol sare te ovel amen hem te ova svesna te dja dalje. Ked bi panda jekh puti djivdinav mi djivdipa na verujinava da bi jekh stavka ovel isto, ama pošto našti ne avera učinjen taro me greške.

Критика на ромском језику

Лик из романа " Нечиста крв " – Бора Станковић

Милица Савић I₂

Ја, Томча, дечак кога су оженили веома старијом девојком... На почетку тог брака, био сам сасвим млад, био сам само дечак коме је ускраћена младост. Међутим, како време пролази израстам у, како кажу, лепог и стаситог момка и бивам све срећнији са својом женом - Софком.

У почетку нисам ни знао због чега су ме оженили тако старијом девојком. Мислио сам да је била у питању љубав. Али, све се променило када је ефенди Мита, Софкин отац, дошао по новац који му је обећао газда Марко, односно мој отац. Тада сам схватио зашто се Софка удала за мене и више је нисам гледао истим очима. Временом сам почео и да се опијам, варао сам је и увек је тукао. Постао сам исти отац. Био сам заправо огорчен, јер сам мислио да ме Софка никада није ни волела.

Поистовећивањем са овим ликом осетила сам његову горчину и изданост, осетила сам и оправданост тако што сам покушала да говорим у његово име, јер свако би се поставио слично. Његова осећања су пала у воду, а то заправо долази разочарањем. Верујеш у нечију љубав, да те неко воли, а у међувремену сазнаш супротно. Док сам читала и упознавала Томчин лик, на неки начин сам у себи осетила неку горчину и заправо поистовећивање са њим ме је заинтриговало. Јако ми је тешко пало упознавајући га и стављајући се у његову улогу, јер сам се присетила таквих тренутака у свом животу и заиста разумела како се осећао. Једина замерка је управо то неконтролисање туге и своје охолости.

Сматрам да треба испоштовати жену, у овом случају Софку, која ни за шта није крива. По мом мишљењу, грубо је уопште помислити ударити невино створење и једино бих то урадила на другачији начин. Потрудила бих се да исконтролишем своје емоције када бих се нашла у његовој улози. Уопште, овом лику није потребна трагедија, јер требао је прво испитати целу ситуацију, а не бити брзоплет и све то узети к срцу.

Али, у сваком случају лик ми се допада, не бих ништа друго замерила, само је ово позитивна критика из разлога што ја не бих поступила тако. Јер, заиста, такви поступци се свима гаде. И треба ценити тугу друге особе и бити бар мало склон поштовању према особама које прихвате неке чињенице, као што је то урадила Софка, које их не чине умногоме срећним. Томча то није испоштовао и то му се једино замера.

Александра Цветковић III₃

Аз, Томча, момчето което го ожениха за много по-голямо момиче. В началото на брака, бях съвсем млад, бях само малко момче, на което е открадната младостта. Но, както времето минаваше растях, както казват, красиво и здраво момче, все по-щаслив със своята жена, Софка.

В началото не знаех защо ме ожениха за толкова по-голямо момиче, мислех си, че беше въпрос на любов. Но, всичко се промени когато ефенди Мита, бащата на Софка, дойде за парите, които му е обещал баща ми. Тогава разбрах защо Софка стана моя жена, след това вече не я гледах по същият начин. С времето започнах и да пия, да ѝ изневерявам и често я биех. Станах същият като бащаси. Бях, въщност, огорчен, защото си мислех че Софка никога не ме е обичала.

Поставяйки се на мястото на героя, осетих горчивината му, осетих оправдание опитвайки се да говоря от негово име, защото всеки би постъпил по този начин. Неговите чувства паднаха във вода, а това идва с разочарованието. Вярваш в любовта на някой, а междувременно разбираш обратното. Докато четох и се запознавах с образа на Томча, някак си осетих в себе си горчивината и всъщност поставяйки се на неговото място събуди любопитството в мен. Единствената ми забележка е неконтролиране на тъгата и на своята самоувереност.

Мисля че трябва да оваждаваме жената до себе си, в този случай Софка, която за нищо не е била виновна. Моето мнение е че е грубо въобще да си помислиш да урадиш невинно същество, това е единственото нещо което щях да променя. Щях да се постарая да исконтролирам чувствата си, ако бях на негово място. На героя въобще не му е нужна трагедия, трябваше първо да испита цялата ситуация, не да реагира бързо и всичко да взима при сърце.

Но, във всеки случай, героя ми харесва, нищо друго нямаше да променя, критиката е положителна. Трябва да уважаваме човека когато е тъжен и да имаме поне малко оважение за хората като Софка. Томча не го направи и точно за това му правя забележка.

Критика на бугарском језику

Анђела Томић III₃

„Слепац”

Нисам баш сигуран како бих започео своју причу. Био сам обично дете пуно радости и узбуђења. Али сам још у раном детињству због несреће изгубио вид. Ишао сам код разних лекара, али нико ми није могао помоћи. Може се рећи да нисам био сасвим слеп, видите, ја сам имао нешто мање тежи случај од других људи који су били као ја. Видите, ја сам могао да се крећем слободније од других слепих људи и могао сам чак да радим послове и то не само оне лакше, него и оне за које су способни само људи који виде. Кретао сам се веома споро и обазриво. Доста су људи причали о мени и о томе како сам био бистра ума и доброга духа, како сам напредовао у животу без обзира на то што сам слеп.

Сви су се питали како ми то успева, како могу да се слободно крећем и радим све те ствари. Питали су се шта ми то омогућава и помаже да све то радим. Неки су питали и мене самог. Лекари су ме увек то запиткивали. Ја сам увек казивао исти одговор: “Видите, нема ту ничег посебног нити тајанственог, тако да се ја крећем по непознатом нагону којим се и други слепци крећу”. Нисам ни волео да причам о томе тако да сам скоро увек скретао тему. Али то је само пола истине.

Од тренутка када сам ослепео, ја сам добио необичан дар од природе. Испред мене се одједном појавио некакав путовођа. У ствари, то је био покретан прамен светлосних зрака у облику малог јагњета од жеженог злата и чистог сјаја. Сматрам да то „Златно јагње” постоји у сваком од нас, само да тога нисмо ни свесни и да људско око не може да то сагледа. Јагње се кретало на чудне и необјашњиве начине, некад би нормално ходало, некад летело или пак пловило. У зраку те необјашњиве светлости сам могао завршавати своје послове као и сви људи. Када би долазило време сна и одмора, та светлост би једноставно нестала, и онда када се пробудим опет би се вратила.

То је била тајна о којој никад нисам говорио. Цела моја судбина је почивала на тој тајни и чувао сам је као очни вид. Цео свој начин кретања и помоћ које је та светлост мени пружала сам од почетка сматрао великом тајном између мене и тих непознатих сила, тако да сам закључио да је она много драгоценија и сигурнија ако би остала само –тајна. Плашио сам се да, ако би некоме рекао о њој да би она само нестала. Ако би нестала, ја бих се распао, јер је та светлост за мене представљала нагон за живот.

Тако ми је живот пролазио, ограничен и не превише лак, дакле, као и код осталих људи око мене. Тако бих ваљда и старост и смрт дочекао, али је људска судбина таква да нам живот не стоји у месту, већ се на нашу срећу или несрећу стално мења. Како човеку расте снага и воља, тако расту и могућности и вероватноће његовог страдања, а вероватноћа тога зависи мање-више од случаја. Ја сам по тој логици учинио оно што су сви најмање очекивали. Рекао сам за моју тајну једном човеку.

Литература: Андрић Иво, Приповетке

Шта ме је натерало на то? И дан данас тражим одговор јер се након тог догађаја, догађало оно чега сам се највише плашио.

У једном тренутку овај пламен светлости је задрхтао, угасио се, плануо још једном и најзад се опет угасио и никад се више није појавио. Оставши без свог јединог нагона за живот, изгубио сам се негде у исти мах. Нестао сам у неком свету где није било ни светлости ни таме, ни вида ни слепила. И тако ми је једна помисао и дело одузело једини разлог због којег сам сматрао живот могућим и подношљивим. Угасила се светлост, а и са њоме и ова прича.

Милица Реџеџи III₂

Антигона

Тијана Крстић I₃

Ја, Антигона, ћерка краља Едипа, осуђена сам на смрт због супротстављања власти. Упркос томе што сам знала како ће се завршити, вођена љубављу према своме брату, не одустајем од својих намера. У томе се налази моја трагичка кривица - свесно сам изабрала оно што је забрањено. Уз то сама кажем да су божји закони неписани, али вечни.

Желела сам да по сваку цену сахраним брата како доликује и сматрала сам да и мој брат има исто онолико права као и сви остали људи. За краља је такво размишљање било погрешно, јер сам демантовала његове наредбе; а ко би прекршио закон или, у овом мом случају, није послушао наредбе, проглашаван је непријатељем и био би најстрожије кажњен.

Том одлуком пошла сам путем који води у смрт, не само мене, већ и краљевог сина и краљеву жену. На крају је сам краљ остао највише оштећен, јер је изгубио породицу коју је волео више од свега.

Марија Стоилковић I₁

Ана Карењина

“Све срећне породице личе једна на другу, свака несрећна породица, несрећна је на свој начин.”- овом реченицом Толстој почиње роман и шаље поруку да је свако од нас творац своје среће.

Свака жена је по природи, једно осећање, лепота која прелази у симбол. Ја, Ана Карењина успела сам да се примакнем времену, иако сам само лик на папиру и да својим поступцима и одлукама, своје име претворим у вечност.

Успела сам да допрем до вас и дирљивим сјајем кроз страхоте оставим поруку. Како ћете ту поруку разумети, зависи од вас самих, ваше воље и ваше смелости да чујете глас свог срца. Тешко је жени која живи у браку без љубави, без разумевања, без страсти...

Била сам жена Алексеја, мајка Серјоже и дама. Живела сам у срећном браку за људе, а у себи сам имала празнину. Ипак, судбина је била да отрујем своју душу и да откријем своју тежњу. Угледала сам свој нови пут у живот - Вронског. У почетку сам одолела Вронском, али његова упорност и моја жеља за ослобођењем су ме навели на прељубу. Та прељуба је требало да се догоди за жену, али не и за мајку и супругу. Пре свега понизила сам себе, име и породицу довела на стуб срама, а своје дете изложила подруживању.

Као мајка, ја сам највећи ослонац у животу, несебично сам целог живота давала, а заузврат нисам тражила ништа. Ја, Ана Карењина, показала сам да особине дволичног друштва најбоље описују мој поступак. Одабрала сам улогу жене, а не мајке. Оставила сам дете и отишла ван земље и тиме сам показала да је мој живот ружа, после кога је остало само трње.

Ма колико год волели неког мушкарца, он не може да буде изнад детета, али сам ја то дозволила и постала сенка која хода спуштене главе и допушта истини да је боде и уништава. Свако зло се на крају покаже, ово зло је уништило моју лепоту, љубав и живот.

Свака жена има потребу за љубављу, нежношћу, ослобођењем патње и бола који уједа. Сви грешимо, наше одлуке су често неисправне, али треба размислити пре него што ту одлуку искажемо језиком живота. О томе сам требала да размислим - које последице доноси моја одлука. Нико ми не може судити, а да буде равнодушан. Никада ме не можете разумети као мајку и супругу, али ме можете разумети као жену. “Освета је моја, ја ћу вратити.”

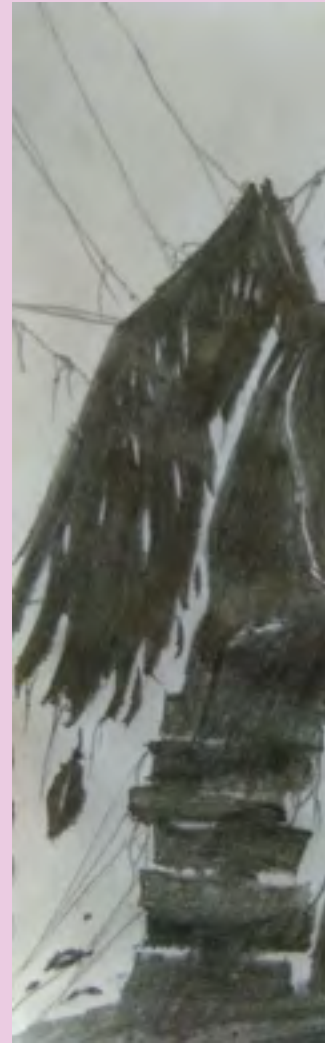
Јована Арсић – I₁

Нашао ме је у гаражи. Био сам принуђен да присуствујем том, за њега страшном чину и да на струнки светлости која је једва допирала кроз прашњави отвор вентилације, видим његов престрављен израз лица. Признајем, нисам личио на живог човека. Био сам блед, вероватно због тога што је мрак испио сву једрину мог лица, сав прашњав и... никакав. Видео сам да са чуђењем гледа у моју „грбу“, мислио сам да му је целокупан утисак био- „Вероватно је ово неки Квазимодов рођак, јер изгледа попут чудовишта!“, али сам се преварио. Када ме је добро погледао коначно је проговорио, али ја нисам желео било какав разговор. Представио се, „Здраво, ја сам Мајкл.“, због тога што је то основно правило лепог понашања, али мене то није занимало.

Мислио сам да је он само један плашљив дечак који жели да што пре оде и исприча својим друговима шта је видео. Међутим, долазио је често и није одавао утисак да је било коме испричао за мене, али ми се ти његови чести доласци у почетку нису свидели. Хтео то ја или не, он је открио где сам, видео ме како једем инсекте и то му је било довољно да се запита да ли сам ја заиста човек. Али свакако се бринуо о мени. Једном је дошао са својом другарицом Мином, која се трудила да суздржи врисак на њеним уснама. Била је јако паметна, одмах је видела да болујем од артритиса, као да је то у том тренутку било битно. Дуго времена сам желео да више никад не дођу до гараже и виде ме тако јадног, омраженог, прашњавог и болесног. Али они нису одустајали. Желели су да ме избаве из гараже коју је требало прво срушити, а касније поново изградити. Било ми је свеједно све док нисам осетио како ме моји натечени зглобови, приликом селидбе, боле и како је ова болест од мене направила намћора и плашљивца. Колико сам се само плашио мог такозваног исељења, али су они били толико решени да није било другог избора. Сместили су ме у кућу са зеленим и зарђалим вратима, говорећи да сам ту потпуно сигуран. И био сам.

Схватио сам колико су та деца била изузетна, веровао сам им. Тада сам им рекао своје име, Скелиг. Довољно дуго сам био сам, тачније један дан, па сам почео да се помало крећем и пузим. Све ме је болело, ова болест је била итекако злокобна и исцрпљујућа да више нисам могао да се померим. Мало касније дошли су они, подигли ме, а Мина је нежним покретима покушавала да ми скине сако како би ми било удобније. Најпре сам рекао: „Не!“, а она ме је само погледала и учинила онако како је наумила.

Т

Били су толико задивљени због онога што су видели! То су била моја крила са преломљеним перјем која су ме, како они кажу, чинила величанственим. После тога су отишли и дуго их није било.

Мајкл је био преокупиран својом тек рођеном сестром која је била у животној опасности. А ја пак нисам био сам. Сове, моје другарице, помагале су ми при опоравку, доносиле ми храну, а ја сам из дана у дан био све јачи и здравији. Чак су и Мајкл и Мина присуствовали том изузетном тренутку, па сам желео да прекинем своје дистанцирано понашање. Позвао сам их да дођу да ме прихвате за руке, а онда смо лагано кренули да плешемо у ритму нашег дисања и осећамо да постајемо једно. У једном тренутку видео сам крила на њиховим крхким раменима.

Овај заборављени осећај задовољства ми је добродошао и памтићу га заувек. После сам одлетео са совама, али верујем да ће они осећати да сам увек уз њих, баш као што су и они део мене. Имао сам потребу да одем у болницу и посетим његову малу сестру. Она је била тако дивна, мала и превише нежна. Толико су ми пријали ти њени осмеси упућени мени, дивио сам се том малом бићу. Нико није знао да сам тамо, јер нисам смео ући и узети у наручје тако болесну бебу. Помогао сам јој, излечио је својим додиром, а оно што сам осетио приликом тог сусрета је неизрециво, коначно сам се осетио живим. Сигуран сам да је Мајкл срећан због своје сестре, да наслућује да сам је ја излечио и да ће своја крила скривати све док не дође време, односно док се не осети потпуно слободним и одлети. Да, сасвим је могуће да сам и ја анђеол!

Име књижевног јунака: Скелиг („Скелиг“, Дејвид Алмонд)

Јасна Крстић I₃

Бојана Миљковић I₁

МОДА

Мода је реч настала од латинске речи *modus* и означава популарне стилове. Са променом друштвених норми и захтева, стилови се вртоглавом брзином мењају и подразумевају праћење модних трендова који могу утицати на целокупну културу. Креативне руке ученика Гимназије су у складу са потребама данашњице нацртале приказане моделе хаљина.

Ко смисао живота није тражио, тај није живео, али ко га је тражио, никад није био довољно срећан. — Јован Дучић

Живот је кратак, али траг од живота може дуго трајати. —

Исидора Секулић

Живот је, изгледа, велика варалица, и превари те најчешће баш онда кад мислиш да имаш посла са озбиљним стварима. —

Марко Аурелије

Ми никад не живимо, ми очекујемо да ћемо живети. —

Жан де Лафонтен

Бити оно што јесмо и постати оно зашта смо способни да постанемо, једина је сврха живота. —

Роберт Луис Стивенсон

“И пријатељима треба рећи истину у лице.” —

Цанкар

“Опасни су само они непријатељи које не можете препознати”. —

Де Гол

“Волите своје непријатеље, јер вам они указују на ваше грешке.” —

Франклин

“Пријатељство се не бира, оно бива, ко зна због чега, као љубав”. —

Селимовић

“Да би постојало пријатељство, пријатељи треба да верују један другом, а да би веровали треба да су пријатељи”. —

Толстој

Страшно је волети те на месту тако крхкомкао што је свет. —

Софија Андерсон

Љубав је тако сама и тако пуна света. Љубав је светионик и спасени поморци. —

Оскар Давичо

Не мерим више време на сате, ни по сунчевом врелом ходу; дан ми је кад његове се очи вратеи ноћ кад поново од мене оду. – Д. Максимовић

Ко смисао живота није тражио, тај није живео, али ко га је тражио, никад није био довољно срећан. – Јован Дучић

Живот је једним делом онакав каквим га учинимо сами, а другим делом онакав каквим га учине пријатељи које смо изабрали. – Кинеска пословица

Човек се учи док је жив. – Српска народна пословица

“Лоше је ако приметиш да немаш пријатеља тек кад их заиста требаш”. – Плутарх

“Кажми ми ко ти је пријатељ, па ће он мени рећи ко си ти”. – Аверченко

“Велики људи добијају двоструко ако непријатеља учине својим пријатељем”. – Кроче

“Пријатељство престаје онде где почиње дуг “. – Лабиш

Рана коју ти зада пријатељ никада не зацели. – Кинеска пословица

Ретка посета увећава пријатељство. – Арапска пословица

“Нешто у ваздуху чини да се осећам као да летим, пролећни лет!” – Агата Кристи

„Одлучио сам се за љубав. Мање је истинито и мање вјероватно, али је племенитије. И љепше. Тако све има више смисла. И смрт. И живот.“ – Меша Селимовић

АФОРИЗМОМ

Босоногом је сваки пут
трновит.

(Горан Иванковић)

Некада су пописи служили да се види
колико нас има, а данас да се види колико
нас нема.

(Радослав Славнић)

Колико вам је стара беба? - 1024 дана!

- Па, госпођо, немојте тако, реците лепо један гига,
имам ја информатику од првог основне!

(Облак у бермудама)

Више је кукавица међу
људима, него међу птицама.

(Зоки)

Доктори нам беже у иностранство јер овде
оперишу неки други доктори.

(Васил Толевски)

Духовитост
је дрскост која је
стекла образовање.

(Аристотел)

Некада су пописи служили да се види
колико нас има,

а данас да се види колико нас нема.

(Радослав Славнић)

Ако не читате,
Ако их читате,

Видиш ли пријатељу она три чобана? Све док они
могу да надгласају мене и Сократа, и такви да одлучују
о битним стварима, ја у демократију не верујем!

(Платон, Држава)

Држава је створена
за људе, а не људи за
државу.

(Алберт Ајнштајн)

Кад вас неко држи у шаци морате му гледати кроз прсте.

(Душан Старчевић)

ДО ИСТИНЕ

Иди колико
о нас нема.

Сво наше богатство је завршило у
иностранству.
Паре и злато су изнели политичари, а деца су сама
отишла...
(Н. Несторовић)

Ми растемо у дубину.
(Слободан Симић)

Кружни ток? - Кружиш док не скренеш!
(Миодраг Стошић)

У Србији чак и
професори енглеског
интензивно уче немачки!
(Облак у бермудама)

Када те следе они који
узе, нећеш ни ти далеко!
(Аца Баљак)

Нико више не сеје жито.
Од тога нема `леба!
(Зоран Т. Поповић)

е новине, бићете неинформисани.
е, бићете погрешно информисани.
(Марк Твен)

Живимо теоретски, јер
практично није могуће.
(Ауто стопер)

Шта радиш? - Учим да возим у
рикверц. Браво! Само напред...
(202)

Мушкарац се заљуби гледајући жену,
а жена се заљуби слушајући мушкараца.
(Јован Дучић)

ПУТАК ЗА ПРИЗРЕНСКО-ТИМОЧКИ ТРЕНУТАК

Д
ДЕРОВИ-ТРАЧЕВИ
ДКА-ЛУТА
ДЈЕР-СРЕЋА
ДРНО МИ-ЛЕПО МИ ЈЕ
АНГАРИЈА-ШЕТЊА

Б
БЕЋАР-МАДАНЋ

В
ВРНУТИ-ПАДАТИ

Г
ГАТЛЕ-БРИГА
ГРЕЊНА-ЛЕЋА

Д
ДИРЕК-СТУВ
ДАДА-СЕСТРА
ДРАПА-ЧЕШИЋИ СЕ
ДАЛАВЕРА-ЛАКОВЕРАН

Ђ
ЂЕНГЕ-НОВАЦ

Ѓ ×

Ж ×

З
ЗАФРЉИТИ-БАЦИТИ

И
ИСПЕРИТИ-НАСМЕЈАТИ
ИЗВНАЈКАТИ-ИЗВЕСТИ НЕКОГ' НА
ПУТ

Ј ×

К
КРОМИД-ЦРНИ ЛУК
КОТРУЉ-КОСА
КОРИ МЕ-ГРИН МЕ
КАРАМО СЕ-СВАЂАМО СЕ
КУЦЕЉ-ПЛЕТЕНИЦА
КАМ ТИ ГА-ГДЕ ТИ ЈЕ

Л
ЛОФТИТИ-ПРИЧАТИ
ЛОКМАШ-ПИЈАНИЦА
ЛОЖИЦА-КАШНИКА

Љ ×

М
МОМОРУЉ-КУКУРУЉ
МОНОФИК-ПРАВИТИ ШТЕТУ

Н
НАКАРАТАН-ТВРДОГЛАВ

Њ
ЊЕКЊА-НЕДАВНО

О

ОТОУ-МАЈОПРЕ
ОДЕЛАК-РОБАК
ОДВАЈ-ЈЕЛВА

П

ПЛАЈВАЗ-ХЕМЈСКА-ОЛОВКА
ПОМАЛА-КРЕМА
ПАЧАВРА-ПОЦЕПАНА ОДЕТА
ПРЕЦИПТИТИ-ПРЕОКРЕНУТИ
ПКОБРГО-БРНЕ
ПРЕВАЛАТА-НИЈЕ ПОТРЕБНО
ПЕЧЕНКА-БУНДЕВА
ПЕРДУ-ПЕРЈЕ

Р

РИПНУТИ-СКЛУЧТИ

С

САПНУТИ-САПЕСТИ СЕ
СКУТ-КРИЛО
СУЧКА-НЕШТО ТАМНО
СЕЈКА-ВАОВА
СЛЕГНУТИ-СИЋИ
СИРЊЕ-СИР

Т

ТРОШКЕ-МРВИЦЕ
ТИКИ ТАКОЈ-ТАКО
ТРУПЧЕ-ПАЊ

Ћ

X

У

УФАТИТИ-ОТИШАО НЕГДЕ

Ф

ФРАТИТИ-БАЦИТИ

Х

X

Ц

X

Ч

ЧЕРГА-ЊИЛИМ
ЧУКНУТИ-УДРИТИ

џ

ЏОЊАТИ-СПАВАТИ
ЏАМБАС-НЕМИРАН

Ш

ШИФОНЕР-ОРМАР
ШПТИ-МИЛТИ

Данашњи свет који се своди на стремљење ка погрешним, искривљеним и наметнутим вредностима све више постаје начин свакодневног живота нашег, доскора културног, религиозног, човека свесног своје прошлости, човека који је схватао да је овоземаљски живот и помагање другима само испит за нешто истинско, веће, волшебније. Из мозга нам ишчезава свест о нашем припадању и идентитету, свест о религији, језику, образовању.

Уместо глагољења данашњи људи четују, и тако хрле ка бездану своје културе, постају затирачи сопствене традиције, свог бића и бића својих потомака. Ми, којима је у завет остало да постанемо словоследбеници, постајемо “коњаници ноћи”. Заборављамо бесмртна дела која исијавају надом, вером, умирујућом и несаломивом снагом, кроз која су наши преци преживели своје страдање и заробљеништво. Свака туђа реч у језику говори о неком догађају из прошлости, о некој преживљеној Голготи која се уплела у трајање народа. А ми без икакве борбе, данас, прихватамо понизно туђе речи. Свакодневно постајемо разарачи нашег језика, нашег културног обележја које нас чини другачијим, користећи без потребе и разлога туђе речи, не пазимо на изражавање и тако показујемо своју (не)културу. Сви српски поробљивачи, рушитељи светлости, предводници таме, сви они који су желели да униште и сатру наш народ прво су забрањивали ћирилицу, језик и религију. Али, језик је неукротиви и много шири појам од онога што можемо схватити и он не може нестати, поготово не ако на њему своје мисли и идеје отелотворују у речи: И. Андрић, Д. Максимовић, П. П. Његош, М. Црњански... Језик се временом усавршава, надограђује, не губећи ништа. Реформатор нашег језика је јасно истакао да је језик хранитељ народа, речи су једино богатство

које се добија по наследству и уз помоћ речи се ствара незаробљива и непокорна слобода на чијим крилима можемо да се винемо из таме и магле ка жељеном исконском плаветнилу, било где, у било којем тренутку. Можда је најсавршенију мисао о језику дала најумнија и најобразованија Српкиња свога времена, Исидора Секулић: “Развијен језик, то је биће и крв народа, то је максимала онога што једна култура оставља и даје.” Не може наш језик бити прихваћен као енглески или француски, али то не поништава чињеницу да је наше народне песме, наше истинско благо, преводио један од брилијантних песничких умова, Гете. Наш мелодичан и милозвучан језик, наша “матерња мелодија” наслеђена

Јована Пешић II

Речи које су накратко поново озн

У свом раду сам се потрудила да искористим неколицину речи које се мање користе у свакодневном говору. Искоришћене речи нису турцизми, иако је много турцизама у мом крају и ,уопште, на простору целе јужне Србије јер су се Турци ту најдуже задржали, већ су то или милозвучне кованице или све оне речи којих сам се сетила у тренутку писања, а које обилују раскошним богатством лаког изговора и лепог звучања. На крају, лишени лажне скромности, можемо закључити:
“српски језик је поезија, само птице певају лепше.”

Мила Максимовић I₃

Вошебно- магично, задивљујуће;
Глаголити- говорити, причати;
Бездан- крај, понор;
Словоследбеници- настављачи, наследници идеје да је култура, писани траг, највредније наслеђе које се не да лако уништити, а које остављамо генерацијама које долазе после нас (моје схватање кованице “словоследбеници”);
Богољубиви- верујући људи, они који воле Бога;
Истинољубиви- људи који величају и поштују истину;
Искра- нешто што наговештава почетак нечега великог;
Превасходно- пре свега;
Исконско- древно;
Љубопитно- радознало;
Сатрти- уништити;
Отелотворити- дати коначан облик нечему;
Најумнија- најпапетнија;
Милозвучно- нешто што звучи пријатно, мило;
Језикољубље- љубав ка матерњем језику и поштовање осталих језика, тежња да се чува и обогаћује матерњи језик без непотребних туђица;
Правоверност- православље;
Жилиште- место живљења, место с којим смо повезани невидљивом везом и које нам даје снагу, завичај;
Бивствовати- постојати;
Сновидно- нешто у магновењу, тренутку или заносу;
Завет- српска реч чији је синоним турцизам аманет;
Созерцање- сагледавање, спознавање, боговиђење;
Лако појмљиво- лако за разумевање

Милица Пешић I₃

ЛОВО ЈЕ ЧУДНО СЕМЕ
ПИСМЕНА СУ ЖИВОЛЕ
ЗРЊЕ СЕМЕНО
СВАКОГА НАРОДА.

КЛИЈА СЯ ПАПИРА
ЛОСЛИВЕ ХИЉАДУ ГОДИ-
НА И РАСЦВИЈЕТАВА СЕ
У ГЛАС И РИЈЕУ,
У СЛИКУ И ПРИУУ,
У МИСЛО И ЧУВСТВО,
И У ДАВНЕ СРЦА
ОТЋУЦАЈЕ.

Веровали или не....

Ново Брдо веће од Лондона

Ново Брдо се налази у јужном делу Косова и Метохије на само пар километара од Приштине.

Према сведочењима историчара и становника, ово мало место је некада било центар света и највећи град у Европи! За Ново Брдо кажу да је 'град сребрни и уистину златни', јер је у време деспота Стефана Лазаревића и његовог наследника Ђурађа Бранковића задовољавало око 20% потребе за сребром, док је након припајања Сребренице тај проценат порастао на 35.

За време цара Душана Силног, постаје један од најважнијих рудника империје, у коме постоји и ковница новца. Налазишта су толико велика да он 1348. поклања Хиландару 87 килограма сребра.

Није познат датум оснивања овог града, али се по први пут спомиње у списима 1319. године, на самом крају владавине краља Милутина.

Овај град је средином 15. века имао око 50.000 становника док је Лондон у то време имао око 10.000 – био је пет пута мањи од Новог Брда. Ова тврђава се састојала од мањег Горњег и већег Доњег града.

Град су Турци два пута покушавали безуспешно да освоје 1412. и петнаест година касније. Коначно се предаје 27. јуна 1441. године и опет пада 1455. после неиспуњеног обећања Мехмеда II Освајача да ће његове житеље поштедети.

На сликама је приказана тврђава у Новом Брду пре и после обнове.

Ауторски тим

Веровали или не....

Половина грађана не чита новине

Све новине у Србији дневно чита 674.000 људи. Дневно се прода око 400.000 дневних новина, а један примерак продатих новина има просечно 1.7 читалаца, резултати су истраживања, које показује да грађани не верују медијима. Половина грађана не чита новине. Квалитет информација који долази до грађана и чињеница да могу бити ускраћени за правовремене, објективне и целисходне информације узрок је овоме. Квалитетно информисање грађана је неопходно како би учествовали у процесима доношења одлука, стоји у саопштењу. Млади у Србији се информишу на интернету – на порталима и друштвеним мрежама. Информативне програме на телевизији прати половина њих, док новине купује свака десета особа старости од 15 до 30 година. Са „чачкањем“

мобилног телефона не заостају ни одрасли, бар према истраживању које показује да просечан корисник мобилног телефона уређај додирне 2.671 пута у току дана. Друго истраживање, које је недавно објавила Кривна организација младих Србије, показало је да се преко мобилних телефона млади највише информишу – чак 93,5 одсто испитаника информације добија баш преко „паметних љубимаца“.

Ауторски тим

Разрешити па решити

1. *Било једном у Србији...*

Српски војник, полазећи у рат оставио је својој жени пред порођај следећи тестамент: „Ако ми родиш сина, он ће добити две трећине мог богатства, а ти остало. Ако ми родиш ћерку, ти ћес добити две трећине богатства, а она остатак.“ Али, десило се како се морало десити. Жена је добила двојке: ћерку и сина. **КАКО ДА СЕ ПОДЕЛИ БОГАТСТВО ДРЖЕЊИ СЕ УПУТСТВА ИЗ ТЕСТАМЕНТА?**

2. *Било једном у операционој сали...*

Усред заразе која се ширила, требало је оперисати преостала три болесника, са два пара хируршких рукавица, а да се ниједан од њих не зарази од другог. Нема се ни времена да се чека да се рукавице стрерилишу. Голим рукама се никако није смело оперисати. Познати хирург Коста Костић се ипак досетио да оперише три болесника са два пара рукавица. **КАКО?**

3. *Било једном у једној царевини...*

У једној далекој царевини пресрећни владар поводом рођења сина издао је следећи указ: „Поводом рођења наследника круне свим затвореницима у мојој царевини смањити казну на поа.“ Царски поданици су били на великим мукама. Како смањити казну затвореницима који су доживотно осуђени? Како нису смели да кваре радост, а ни да му противурече, позвали су познатог мудраца да им помогне. Мудрац је врло брзо успео на нађе одговор којим се испуњава царева наредба. **КОЈИ?**

4. *Било једном у Крушевцу граду...*

Једном приликом у Крушевцу на двору цара Лазара одржано је такмичење српских витезова у натезању конопца. Обилић Милош и Косанчић Иван су лако победили Топлицу Милана и Југовића Бошка. Када су у пару били Милош и Милан они би победили Ивана и Бошка, али не баш тако лако. Ако су у пару Милош и Бошко, против Ивана и Милана тада нико не би могао победити. **РАСПОРЕДИ СРПСКЕ ВИТЕЗОВЕ ПО СНАЗИ.**

5. *Било једном на испиту...*

Студент Младен Младеновић је полагао испит који се састојао из 5 питања на које је требало да одговори са ДА или НЕ. Како је лоше спремио испит, он се распитао код старијих колега о тесту и сазнао:

1. Ако је одговор на прво питање ДА, тада је одговор на друго питање НЕ;
2. Одговор на прво и пето питање су исти;
3. Одговор на друго и четврто питање су супротни;
4. Одговор на бар једно питање од последња два је ДА;
5. Одговора ДА има више него одговора НЕ.

Прочитавши питања Младен је схватио да не зна ниједно питање, али је користећи савете старијих колега успео да одговори на 4 питања. **КОЈА?**

- Математички и логички проблеми

6. Били близанци Предраг и Ненад...

У нашу улицу доселила се породица са два дечака близанца. Толико су личили један на другог да их нисмо могли разликовати. Интересантно је то да је један од њих увек говорио истину, а други увек лагао. Један од њих се звао Ненад, али нисмо знали који. КАКО ДА САЗНАМО КО ЈЕ ОД ЊИХ НЕНАД ПОСТАВЉАЈУЋИ САМО ЈЕДНО ПИТАЊЕ, И ТО ПИТАЊЕ ОД ЧЕТИРИ РЕЧИ? Они одговарају само са ДА или НЕ.

7. Био једном један наставник математике...

Прича је потекла од осталих наставника наше школе и ширила се као пожар. Они који нису разумели још су понешто додавали. Ми смо били деца и нисмо ништа разумели. Оно чега се сећам је чудна аутобиографија коју је наставник дао директору школе, која је све наставнике бацила у чудо. Ево наставникове биографије: „Факултет сам завршио са 44 године. Годину дана касније, када сам био 100-годишњи младић, оженио сам се 34-годишњом девојком. Мала разлика у годинама – свега- 11 година - пружала нам је могућност истих интересовања и снова. Неколико година касније већ сам имао малу породицу од 10-оро деце. Новац сам примао у граду, месечно свега 200 динара, од којих сам десетину давао сестри, тако да смо ми са децом живели са 130 динара месечно, што нам није било довољно, па сам се одлучио да потражим посао у провинцији...“ Брзо се поставило питање у Општини, треба ли нам такав чудан човек у варошици. Како ће нам децу васпитавати? Да није намерно убачен у нашу варошицу да нас распамећује? Наставник је примљен, али подозриво. Никад му нису дали неку већу функцију. Он као да им је био захвалан због тога. Ми, његови ђаци када смо порасли и постали озбиљни људи, као најлепшу успомену из школе носимо свог наставника математике и његову мисао. „Није страшно грешити – сви грешимо, страшно је не исправљати грешке, када већ можемо.“ КОЈА ЈЕ ПРАВА БИОГРАФИЈА НАШЕГ НАСТАВНИКА?

Решања:
1. Било једном у Србији... Да би се поделило једно цело, потребно је испопштовати однос делова сина, мајке и ћерке. Син добија дупло више од мајке, а мајка дупло више од ћерке, значи да син добија четвороструко више од ћерке. Ђерка добија седмину, мајка две седмине, а син четири седмине. 2. Било једном у операционој сали... Хирург ће навући на руке оба пара рукавица. Када изврши прву операцију скинуће прве рукавице, изврнути их наопаке и оставити. Са рукавицама на рукама оперисаће другог болесника, а затим на исте рукавице навући прве рукавице, тако да им спољашња страна буде чиста. Њима ће оперисати трећег болесника. Хирург је једне рукавице ористио са обе стране. На исти начин се може са три пара рукавица оперисати пет болесника. 3. Било једном у једној царевини... Затворенике осуђене на доживотну робију треба пустити слободно дана. Они су још у најповољнијој ситуацији. 4. Било једном у Крушевцу граду... Редослед српских витезова је: Милош Обић, Иван Косачић, Милан Топлица и Бошко Југовић. 5. Било једном на испиту... Појмо од претпоставке да је одговор на прво питање НЕ. Тада је на пето такође НЕ. Одговор на четврто питање је ДА због четвртог тврђења. Због другог тврђења одговор на друго питање је НЕ. Дакле, ако је на 1. НЕ закључили смо да је одговор на 1., 2. И 5. НЕ, што је у супротности са петим тврђењем. Одговор на прво питање мора бити ДА, на друго НЕ (1. тврђење), на четврто ДА (3. тврђење), на пето ДА (2. тврђење). При томе су испуњени услови 4. И 5. Одговору на треће питање не можемо ништа закључити на основу података. 6. Били близанци Предраг и Ненад... Питање „Да ли Ненад лаже“ Ако близанац одговори са ДА онда он сигурно није Ненад, а ако одговори са НЕ онда јесте Ненад. 7. Био једном један наставник математике... Наставник је своју биографију исписао у петерињном систему, за разлику од декадног на који смо навикли. То можемо утврдити, јер у декадном систему, који користимо, сваки двоцифрени, троцифрени број је записан помоћу декадних јединица и цифара 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. У бинарном систему користимо две цифре 0 и 1 о основа је 2. У петерињном систему 0, 1, 2, 3, 4 и основа је 5. Ако бисмо заузели основу 10 основом 5 тада би биографија коју је уписао написао младић, оженио сам се 19-годишњом девојком. Мала разлика у годинама – свега- 6 година - касније, када сам био 25-годишњи младић, оженио сам се 19-годишњом девојком. Неколико година касније већ сам имао малу породицу од 5-оро деце. Новац сам примао у граду, месечно свега 50 динара, од којих сам петину давао сестри, тако да смо ми са децом живели са 40 динара месечно, што нам није било довољно, па сам се одлучио да потражим посао у провинцији...“

Анђела Димић и Валентина Петковић III,

Драги читаоци ово је књига протојереја Александра Торика, који не препоручује читање “одраслима” било ког узраста. Ово је бајка за децу од 14 до 114 година. “У свакој бајци постоји бајколики део!” Ово је књига о правим животним вредностима. Одечаку који се бори са свим недаћама и искушењима баш због љубави јер схвата да је она смисао свега у животу, јер без ње све што радимо нема смисла. Нема смисла ако на крају дана немамо коме да дођемо и да са њим будемо дете у срцу и души. Баш као што и у књизи рече: Заиста вам кажем, ако се не обратите и не будете као деца нећете ући у Царство Небеско... Баш као што и наш песник Иво Андрић каже: “Требамо живети сваки тренутак и радовати се у њему, јер све у животу прође а ми остајемо у нашим мислима.” И зато нас ова књига учи да се боримо за оно што желимо, да се боримо за живот који је некада јако суров према свима нама, учи нас да после свих недаћа ипак долази лепше време које би требали да ценимо.

Видео линк који говори више о овој књизи:

<https://www.youtube.com/watch?v=rzNEF0n-xEQ&t=60s>

